

een kind mogen ontvangen. Ik slaakte een diepe zucht en deed een vluchtig gebed. Waar verdiende ik zoiets prachtigs aan?

Terwijl ik mijn ogen had gesloten voor het gebed, hoorde ik daar plots het gehuil van een nieuw leven. Onmiddellijk schoten mijn ogen open en veerde ik op. Was dit het moment?

En daar was het. Het wonder! In de handen van de druïde, huilend en bebloed. Ik wist dat huilen een goed teken was. Mijn hart ging tekeer in mijn borst.

‘Wat is het?’ vroeg ik, vol ingehouden spanning.

‘Een gezond meisje. Gefeliciteerd, Mauritius.’

Ze glimlachte breed en stak haar armen, met daarin het kind, naar mij uit. Voorzichtig nam ik het kleine leven van haar over. Ik keerde mij naar mijn vrouw en liet haar vol trots het kind zien.

‘Helemaal van ons,’ fluisterde ik en kuste haar voorhoofd.

Ze was vermoeid van de bevalling, maar haar ogen en gezicht straalden.

‘Ons kindje, Mauritius,’ zei ze en moest vervolgens lachen.

Ik lachte met haar mee. Tranen schitterden in onze ogen. Ik kon mij geen tijd meer heugen dat ik dit gevoel van geluk had ervaren.

‘Geef haar een naam,’ zei Victoria, terwijl ze haar hand op mijn been rustte. ‘Ga naar buiten met haar. Laat haar aan iedereen zien.’

Ik knikte. Het was een gebruik in ons dorp om de man het kind te laten aankondigen en het een naam toe te vertrouwen. Ik kwam overeind en kuste het tere hoofdje van ons dochttertje. De druïde kwam naar mij toe en hing voorzichtig een ketting om haar hoofdje. Aan het leren koortje zat een houten bedeltje, dat voor bescherming stond. Ik knikte dankbaar en begaf mij vervolgens naar de deur. De mensen hadden het gehuil gehoord, daardoor hing er een uitgelaten sfeer rond de deuropening. Iedereen maakte plaats toen ik door de opening stapte, met

het kind in mijn armen. Voorzichtig stak ik haar voor mij uit en hield haar de lucht in, zodat iedereen haar goed kon zien.

‘Ik, Mauritius, toon met trots mijn verkregen dochter. Laat de naam Freya haar sieren tot in het duizendste geslacht. Laat haar opgroeien tot een volwaardige vrouw en behandel haar alsof het jouw kind is. Laat haar een tijd van vrede en voorspoed beleven en moge het leven haar toelachen.’

Zodra deze woorden mijn lippen hadden verlaten, barstte iedereen in luid gejoel en gejuich uit.

‘Freya! Freya!’ weerklonk het overal om mij heen.

Gevolgd door het gejoel van mijn naam en die van mijn vrouw. Het geluid gonsde door mijn borst. Trots keek ik omhoog naar mijn dochter, die opnieuw was gaan huilen.

Met een ruwe lap veegde ik het dikste vuil van mijn handen en gezicht. Achter mij waren ze bezig Freya te wassen en kleden. Gelukkig had ons dorp een waterput aan de rand, die helder water omhoog bracht. In mijn tijd had ik voldoende putten gezien die de dood brachten, maar niet deze. Met mijn ruwe handen streek ik mijn stugge haar achter mijn oren. Het meeste zweet was weggespoeld en bij Victoria was al het bloed inmiddels afgewassen.

Ze was moe en zwak, maar ik had haar in geen tijden zo stralend gezien. Haar wat bleke gezicht, de rode bloes op haar wangen. Omlijnd door prachtig gouden haar, wat ik altijd vergeleek met het zomergraan. Ze zag me kijken en toonde mij een glimlach. Ik hurkte naast haar neer en streek liefdevol door haar haren. Freya werd aan haar borst gelegd, wat ons beiden de kans gaf om haar goed te bekijken.

‘Ik weet bijna zeker dat ze op jou lijkt,’ zei ik, terwijl mijn vingers het blonde stukje haar op Freya’s hoofd aanraakten.

Victoria rolde haar ogen en liet haar twinkelde lach horen.

‘Blond haar kan zwart worden,’ zei ze wat uitdagend. ‘Misschien heeft ze het karakter van haar vader wel.’

Ik grinnikte. ‘Wat een stoere dame zullen we dan hebben. Maar dan lijkt ze alsnog het meest op jou.’

Mijn vrouw was pittig. Liefdevol, maar pittig als het nodig was. Dat was ook nodig in onze manier van leven. We waren kwetsbaar in ons dorp. Voor het wild, maar evenwel voor de mens. Ik dwaalde duidelijk af in gedachten, omdat ik uit mijn gedachten werd gewekt door een zachte slag op mijn wang.

‘Waar zit jij?’

‘Bij jou en de kleine, waar anders?’ antwoordde ik haar, hoofdschuddend.

‘Is dat zo?’ Ze grijnsde breed. ‘Ik weet dat ze buiten op je wachten. Ik zie ze al door de kieren naar binnen gluren.’

‘Die nieuwsgierigheid en ongeduld levert ze nog eens een vuistslag op,’ mompelde ik, terwijl ik richting het raam keek.

Ik zag inderdaad een paar mannen wegduiken. Vanavond zou het groot feest zijn. Het oogstfeest. Er zou geofferd worden, gedankt, geëet. Ik moest bekennen dat het niet geheel mijn ding was, maar ik wist dat Victoria mij zou overhalen om toch te gaan. Het liefst zou ik bij haar en de kleine blijven.

‘Schat, je weet dat ze ook feest vieren vanwege ons kind, jouw kind,’ fluisterde ze zacht in mijn oor.

Zoals ik al dacht, zou ze me inderdaad gaan overhalen.

‘Doe lekker mee. Je hebt hard gewerkt.’

Met zacht gebrom liet ik mijn hoofd op haar borst rusten, vlak naast Freya. Ik voelde de hartslag van mijn vrouw, de warmte van haar li-